

PROP DE VOSALTRES

Informar buscant la vostra col·laboració

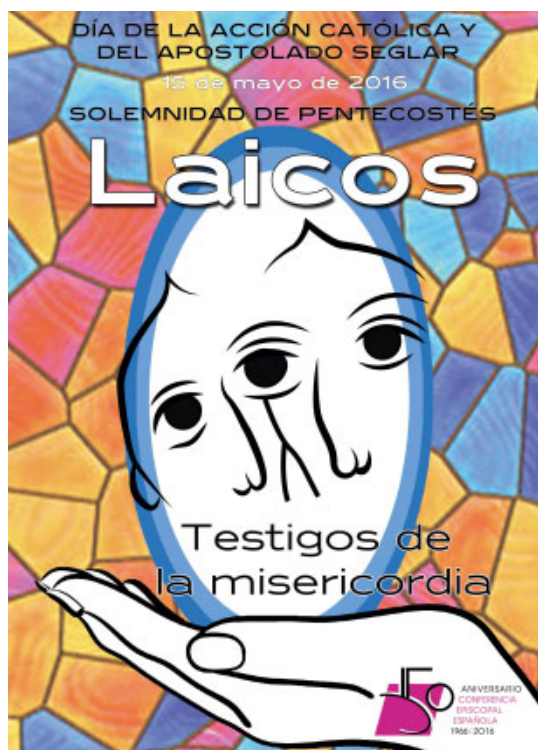
Els meus breus comentaris setmanals em permeten entrar en les vostres parròquies i llars per sol·licitar una unitat de criteris en determinats aspectes eclesials, donant la meua opinió amb la pretensió de formar les vostres consciències. També serveixen per informar-vos de diferents campanyes i activitats com faig en aquesta glossa.

L'objectiu del comentari d'avui és donar informació sobre algunes qüestions que ens afecten com a membres de l'Església.

15 de maig: Jornada d'Acció Catòlica i de l'Apostolat Seglar

La nostra Església celebra en la Solemnitat de la Pentecosta aquesta Jornada. Protagonitzada pels moviments laïcals, repercuteix directament en la vida personal de tots els seglars, tant en el seu testimoni evangelitzador com en la seva responsabilitat en alguna tasca eclesial. Sembla que té més incidència en l'apostolat organitzat. Molts grups recorden i celebren aquest dia els orígens i l'esperit dels seus moviments i agraeixen al Senyor el treball dels seus membres, i resen per ampliar el seu nombre i per un compromís més autèntic de tots. Hi han professionals, alguns també enquadrats en organitzacions seglars, que tenen les seves jornades específiques al llarg de l'any, però que consideren el dia de Pentecosta com una data apropiada per intensificar la seva presència en el món.

L'ensenyament, la salut, la feina, la família... són sectors amb molts professionals cristians que necessiten la nostra pregària i la nostra col·laboració.

22 de maig: Jornada Pro Orantibus. Vida contemplativa o de clausura

És la Solemnitat de la Santíssima Trinitat en la que els cristians volem recordar els nostres germans que viuen als monestirs resant per a tots. A la nostra diòcesi només comptem amb les Carmelites Descalces, a la partida de la Caparrella, però en d'altres hi ha moltes comunitats de vida contemplativa que ens demanen una mica d'atenció cristiana. Aquesta es concreta en la pregària, en la preocupació per les seves vides i els seus carismes, i en

la col·laboració amb les seves necessitats. És un signe valuós de pertinença a una mateixa família que s'estima i que camina unida, amb funcions diferents, en l'alegria de donar a conèixer Jesucrist.

Temps pasqual, abril i maig: Primeres Comunions i Confirmacions

Moltes famílies participen en els diumenges del temps pasqual d'un esdeveniment festiu i ple d'alegria com és la recepció d'un sagrament per part d'un dels seus membres. Tradicionalment les comunitats cristianes han expressat en el temps de la Pasqua el seu goig perquè grups d'infants o de joves s'han trobat amb Crist en un dels sagraments. En algunes parròquies s'acostuma també a afavorir la recepció del Baptisme en la Vetlla Pasqual. I tot això s'ha revestit d'un ambient de gran festa familiar. Porto aquí aquests esdeveniments per expressar la meua felicitació i compartir la meua alegria amb tots els participants. Però m'agradaria insistir en una qüestió que els cristians compreneu amb naturalitat: que concediu molta més importància als sagraments que al soroll extern de la festa; que busqueu més l'autenticitat de vida que les aparences en els àpats o en els vestits; que us importi més la transmissió de la fe que la compra d'obsequis; que gaudiu molt de la trobada familiar amb independència del lloc escollit per a la festa.

Per a tots aquests germans nostres, que ens ajuden, ens serveixen i s'alegren en la celebració, us demano una oració i un esperit solidari per percebre que sabem compartir l'alegria de Crist.

† **Salvador Giménez Valls**
Bisbe de Lleida

ACTUALITAT

Presenten a l'IEI un llibre sobre la vida de Mn. Tarragona

L'Aula Magna de l'Institut d'Estudis Ilerdencs es va quedar petita el dijous 14 d'abril en l'acte de presentació del llibre *Mossèn Jesús Tarragona i el seu món*, de Josep Varela. Emmarcat en els actes de Sant Jordi de l'IEI, va ser un emotiu acte d'homenatge a l'home que ha estat, i és, un dels puntals del Museu de Lleida. Amb uns parlaments plens d'estima, records i anècdotes, a càrrec de Josep Giral, director del Museu de

Lleida; Montserrat Macià, directora de l'IEI i exdirectora del Museu; Mn. Josep M. Martí, director del Museu Diocesà de Barcelona; i de l'autor del llibre, Josep Varela, l'acte va concloure amb unes paraules de Mn. Jesús Tarragona. Emocions a flor de pell!

El llibre repassa la seva trajectòria vital i les seves activitats, tant en l'àmbit social com pastoral.

**ANY DE LA MISERICÒRDIA
EN DOS MINUTS**

Misericòrdia és consolació

En una ocasió estant en el despatx, va venir a visitar-me una persona que em va dir el següent: «Mossèn, porto al damunt una creu de ferro, no de fusta sinó de ferro.»

Llavors, vaig agafar la Paraula de Déu, la Segona Carta de Sant Pau als cristians de Corint, versets tres i quatre (2Co 1,3-4), l'acció de gràcies amb la que Pau comença la carta. I vam llegir: «Beneït sigui Déu, Pare de nostre Senyor Jesucrist, el Pare entranyable i Déu de tot consol, que ens consola en totes les nostres afliccions per tal que nosaltres puguem consolar els qui es troben en qualsevol aflicció, gràcies al consol amb què nosaltres mateixos som consolats per Déu.»

Tot seguit vam fer silenci, i l'hi vaig dir: «Veus com Pau també portava una creu de ferro.»

Després vàrem mirar el capítol onze (2Co 11). Allí, Pau enumera una sèrie de patiments pel Crist: perills de falsos germans, fam, nuesa, persecucions... I vàrem continuar llegint el text: «Déu és el Pare entranyable de les misericòrdies, ens conforta en les nostres afliccions...». Per què? Perquè nosaltres puguem també consolar de la mateixa manera els qui passen alguna pena, després que estiguem consolats pel Senyor.

També vam poder veure (jo mateix ho vaig descobrir) com la Misericòrdia de Déu es mostra en una de les seves vessants, en la consolació. I que quan nosaltres estem passant per proves (la creu de ferro), Ell ja ha començat a consolar-nos per la seva misericòrdia, per tal que nosaltres siguem vehicle i canal de les consolacions envers els germans que estan patint necessitat.

Vàrem adonar-nos-en que la Misericòrdia de Déu es manifesta quan estem afligits o passem dificultats... És la seva penyora pel Cos de Crist que és l'Església.

Mn. Daniel Turmo

ENTREVISTA

«Creure és una proposta enraonada, raonable i necessària»

Josep Maria Carbonell, degà de la Facultat de Comunicació i Relacions Internacionals Blanquerna de la Universitat Ramon Llull, va visitar Lleida per presentar el seu llibre *Creure encara*.

A la següent entrevista ens explica els motius que l'han portat a escriure aquest llibre.

Pregunta. Per què ha escollit aquest títol pel seu llibre *Creure encara*?

Resposta. He intentat afirmar amb contundència que creure és totalment necessari i que creure en la fe és una proposta enraonada, raonable i necessària. I he volgut posar aquest títol perquè sembla que no sigui creïble ni necessari. Vivim en un entorn, en la nostra societat occidental, en què el fet de creure sembla un fet del passat, sense cap tipus de rellevància. I en contra d'aquest pensament majoritari he volgut fer aquest llibre.

P. Creu que hi ha una mena d'opció per apartar el fet religiós de l'esfera pública?

R. Hi han grups intel·lectuals i fins i tot algun partit polític que creuen que el fet religiós ha de quedar únicament en l'esfera privada. Segons ells el millor pel benestar públic és apartar el fet religiós de l'esfera pública. Són grups que encara tenen la seva lògica

intel·lectual en aquella famosa frase de Marx que deia que «la fe és l'opi del poble», una afirmació que ha quedat totalment envellida pels fets. Jo recullo una afirmació d'en Pasqual Maragall, qui va dir que «la fe no és l'opi dels pobles, sinó el respir dels pobles». En efecte, hi han moviments de fons que voldrien apartar la fe de la dimensió pública i relegar-la a la privada. Crec això no té cap tipus de validesa, la fe comporta un compromís amb la societat, un compromís al costat del pobre i al servei de la transformació de la societat.

P. I com està reaccionant l'Església a aquest fet?

R. Estem vivint un moment de transformació d'un model eclesial en el qual ens cal molt que l'Església tingui una paraula pública. Ara bé, hem

de tenir cura que aquesta paraula pública sigui una paraula de sentit, d'oferta per l'altre, d'esperança. I que no sigui una paraula pública per castigar, sinó com la que intenta donar el Sant Pare, d'estar al costat de la gent amb una actitud de misericòrdia i no d'imposició. És important que l'Església tingui una paraula pública d'esperança, de sentit, d'il·lusió i d'amor.

P. Com valora en aquest procés la figura del Sant Pare?

R. El Sant Pare està fent un canvi d'orientació en les prioritats de l'Església. Ha posat la misericòrdia i l'opció pels pobres al davant, i no les qüestions morals. Ha canviat l'agenda de l'Església. S'ha convertit en un referent moral, que el món necessita.

El nostre bisbe Salvador ens convoca a participar en l'Assemblea Diocesana

«No tingueu por, Crist és viu!»

Dissabte 28 de maig, de 9.30 a 13.30 h

Casa de l'Església (Acadèmia Mariana)

LA VEU DEL PAPA FRANCESC

A la Sagrada Escripura, la misericòrdia de Déu és present al llarg de tota la història del poble d'Israel.

Amb la seva misericòrdia, el Senyor acompanya el camí dels patriarques, a ells els dona fills malgrat la seva condició d'esterilitat, els condueix per camins de gràcia i de reconciliació, com ho demostra la història de Josep i dels seus germans (cf. Gn 37-50).

Llegim en el llibre de l'Èxode: «Al cap de molt de temps, el rei d'Egipte va morir. Mentrestant, els israelites

Déu escolta el clam i fa l'Aliança

gemegaven i cridaven des del fons del seu esclavatge, i el seu clam va pujar fins Déu, que va escoltar els seus gemecs i es va recordar de l'aliança que havia fet amb Abraham, Isaac i Jacob. Déu va mirar els israelites i es va fer càrrec de la seva situació» (2,23-25).

La misericòrdia de Déu sempre actua per a salvar. És tot el contrari de les obres dels qui actuen sempre per a matar: per exemple els qui fan les guerres.

Quan dona instruccions a Moisès sobre l'aliança, diu: «Ara, doncs, si escolteu la meua veu i observeu la me-

ua aliança, sereu la meua heretat preferida entre tots els pobles, ja que tota la terra és meua: sereu per a mi un reialme sacerdotal i una nació santa» (Ex 19,5-6).

Certament, Déu posseeix ja tota la terra perquè l'ha creada, però el poble es converteix per a ell en una heretat diferent, especial.

La misericòrdia del Senyor fa l'home preciós, com un tresor personal que li pertany, que ell custodia i en el qual es complau.

(Dimecres, 27 de gener de 2016.)

Aposta per treballar en xarxa

Més de setanta persones van participar a la sisena Jornada Anual de la Xarxa d'Entitats Cristianes d'Acció Caritativa i Social del Bisbat de Lleida amb el títol «Misericòrdia: somni i realitat». Els objectius de la jornada eren reflexionar i oferir propostes, en aquest any extraordinari dedicat a la Misericòrdia, des de la mirada cristiana envers les persones en situació de vulnerabilitat i exclusió social. La jornada va començar amb una pregària i amb unes paraules del vicari general Mn. Ramon Prat. A continuació els participants es van dividir en quatre tallers. El grup que va treballar l'acolliment va demanar que les entitats desenvolupin espais perquè els voluntaris se sentin a casa seva

des del primer dia i se sentin acompanyats.

El grup de recerca i formació va reflexionar sobre la gratuïtat a partir del passatge bíblic de Marta i Maria. Per últim, els assistents al taller sobre la denúncia van destacar que cal denunciar situacions injustes i no quedar-se en la part assistencial, sinó anar cap a l'empoderament de les persones més desfavorides.

El bisbe de Lleida, Mons. Salvador Giménez, va agrair «els esforços dels membres de la xarxa», demanant als assistents «no oblidar mai la nostra sensibilitat cristiana» i apostar per l'acolliment, perquè «l'altre se senti estimat». El bisbe Salvador va posar com a exemple de gest de denúncia la visita que el papa Francesc va fer als camps de refugiats de Grècia.

Missa del Jubileu organitzada pel Col·legi Mater Salvatoris

El bisbe Salvador va presidir, el passat diumenge 17 d'abril, a la Catedral, la Missa del Jubileu del Col·legi Mater Salvatoris per commemorar l'Any Sant de la Misericòrdia. Hi van concelebrar diversos canonges i preveres que han tingut vinculació amb el centre educatiu. Centenars de persones, entre alumnes, professors, pares i mares, personal docent, col·laboradors i fidels, van omplir el temple.

El Sr. Bisbe va rebre els fidels a l'exterior de la Porta Santa, al carrer Almuadí Vell, convidant-los a entrar en processó per complir amb els preceptes i guanyar la indulgència plenària.

La missa, molt participada, va comptar amb la presència del paer en cap, Àngel Ros. Preparada amb molta cura pels membres de l'escola i antics alumnes, va ser solemnitzada amb els cants del seu alumnat.

REFLEXIONS

Els altres no són enemics, són germans

Els humans som animals socials. Una de les nostres vivències més fondes és la pertinença a un grup. És l'experiència del «nosaltres». I aquesta comporta inevitablement la dels «altres». Hi ha persones i grups que no són dels «nostres», són «els altres». La relació entre «nosaltres» i «els altres» és un dels desafiaments més vius de la nostra vida. Sentim la diferència dels altres com una agressió que els fa enemics i perillous, i davant dels quals ens hem de defensar.

L'Esperit cristià ve a corregir aquesta espontaneïtat humana, fruit de la nostra feblesa. Els altres no són enemics, són germans. I això ho concreta fent «comunitats germanes». Els cristians formem comunitats, com diu l'Apocalipsi, «de tota llengua, poble, raça i nació» (Ap 5,9). Hi han comunitats cristianes japoneses i alemanyes i brasileres i catalanes. I, aquest és el pas de gegant, entenem que les altres comunitats, tan diferents i tan allunyades, són germanes nostres. Això ens porta a entendre les diferències, no com un perill o una agressió sinó com una altra manera de viure la vida humana, amb la mateixa dignitat, mereixedores del mateix respecte.

Com sempre, corregir les nostres espontaneïtats instintives, especialment aquestes, ha estat i és molt difícil. Tots estem cridats a deixar florir en nosaltres l'Esperit evangèlic, cadascú al seu nivell. Els altres són diferents, però no per això perillous o agressors. Són germans que hem d'aprendre a estimar. L'amor fratern sap entendre i valorar les diferències, sap construir ponts d'unitat entre les diversitats; no només entén que els altres siguin diferents sinó que li agrada que ho siguin. Quan vivim les dificultats d'una actitud així entenem l'abast de la Paraula de Déu: «Estima els altres com a tu mateix.»

A l'arrel d'aquesta actitud renovadora hi ha el missatge de la fe cristiana. Déu estima «els altres» amb el mateix amor de Pare que ens estima a nosaltres, i ens crida a tots a la comunió, a la pau, a l'acceptació mútua, al respecte, a la vida plena en l'Esperit d'amor.

Mn. Gaspar Mora

Professor emèrit de la FTC

AGENDA

- ▶ **Diumenge, 15 de maig.** Diumenge de Pentecosta.
- ▶ **Divendres, 20 de maig:**
 - 20 h, Confirmacions d'alumnes del col·legi Santa Anna. Parròquia de Sant Llorenç.
- ▶ **Dissabte, 21 de maig:**
 - 19 h, inauguració de l'Església Evangèlica de la Bíblia Oberta.
 - 20 h, Confirmacions a la parròquia de les Borges Blanques.
- ▶ **Diumenge, 22 de maig.** Santíssima Trinitat:
 - 10 h, Eucaristia al Santuari de Sant Antoni de Pàdua.
 - 12 h, Confirmacions a la parròquia de Montserrat.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

16. ■ Dilluns (lit. hores: 3a setm.) [Jm 3,13-18 / Sl 18 / Mc 9,14-29]. Sant Honorat, bisbe, patró dels forners o flequers; sant Joan Nepomucè, prev. de Praga i mr. del secret de confessió; sant Simó Stock, prev. carmelità; santa Margarida de Cortona, terciària franciscana; sant Germer, bisbe; sant Joan Baptista de la Salle, prev. fundador de l'Institut dels Germans de les Escoles Cristianes; sant Lluís Orione, rel.; sant Alipi i sant Possidi, bisbes; sant Pacomi, abat; sant Ubaldo de Gubbio, bisbe; sant Andreu Bobola, prev. i mr.; santa Gemma Galgani, vg.

17. ■ Dimarts [Jm 4,1-10 / Sl 54 / Mc 9,30-37]. Sant Pasqual Bailón (1540-1592), rel. franciscà mort a Vila-real, patró d'associacions i congressos eucarístics; santa Restituta, vg.

18. ■ Dimecres [Jm 4,3-17 / Sl 48 / Mc 9,38-40]. Sant Joan I, papa

(523-526) i mr.; sant Pròsper (s. VIII), bisbe de Tarragona; sant Feliu de Cantalici, rel. caputxí; santa Rafaela Maria Porras, rel. fund. Esclaves del Sagrat Cor, a Madrid (ACJ, 1877); beat Joan Gilabert, rel. mercedari, de Reus.

19. □ Dijous [Is 52,13-53,12 (o bé: He 10,12-23) / Sl 39 / Lc 22,14-20]. Jesucrist, Gran Sacerdot per sempre; sant Francesc Coll (1812-1875), prev. dominicà, de Gombren (Ripollès), fund. Dominiques de l'Anunciata, a Vic (RDA, 1856); sant Pere Celestí, papa dimissionari (Celestí V), abans monjo i fund.; santa Ciríaca; beat Climent d'Osimo i beat Agustí de Tarano, preveres; sant Crispí de Viterbo, rel.

20. ■ Divendres [Jm 5,9-12 / Sl 102 / Mc 10,1-12]. Sant Bernardí de Siena (1380-1444), prev. franciscà, devot del nom de Jesús, pa-

tró dels publicistes i dels esparters; sant Baldiri o Boi, mr.; sants Hilari i Silvi, bisbes; santa Basillisa, vg.

21. ■ Dissabte [Jm 5,13-20 / Sl 140 / Mc 10,13-16]. Sant Secundí, mr. a Còrdova; sant Torquat i els seus companys, mrs.; santa Virgínia, viuda; sant Eugeni de Mazenod, bisbe; sant Ivo de Chartes, bisbe; sant Cristòfor Magallanes, prev. i companys, mrs.

22. □ Diumenge vinent, la Santíssima Trinitat (lit. hores: 4a setm.) [Pr 8,22-31 / Sl 8 / Rm 5,1-5 / Jo 16,12-15]. Santa Joaquina de Vedruna (1783-1854), religiosa viuda, de Barcelona, fundadora de les carmelites de la Caritat a Vic (CHCC, 1826); santa Rita de Càscia, religiosa agustina; santa Quitèria, verge i màrtir, advocada contra la ràbia; santa Júlia, verge i màrtir africana (s. IV); sant Ató, bisbe.

Diuenge de Pentecosta

COMENTARI

Tots quedaren plens de l'Esperit Sant

▶ Lectura dels Fets dels Apòstols (Ac 2,1-11)

Durant la celebració de la diada de la Pentecosta es trobaven tots junts en un mateix lloc quan, de sobte, se sentí venir del cel un so com si es girés una ventada violenta, i omplí tota la casa on es trobaven asseguts. Llavors se'ls aparegueren com unes llengües de foc que es distribuïren i es posaren sobre cadascun d'ells. Tots quedaren plens de l'Esperit Sant i començaren a expressar-se en diversos llenguatges, tal com l'Esperit els concedia de parlar. Residien a Jerusalem jueus piadosos provinents de totes les nacionalitats que hi ha sota el cel. Quan se sentí aquell so, la gent hi anà i quedaren desconcertats, perquè cadascú els sentia parlar en la seva pròpia llengua. Estranyats i fora de si deien: «No són galileus, tots aquests que parlen? Doncs, com és que cadascun de nosaltres els sentim en la nostra llengua materna? Entre nosaltres hi ha parts, medes i elamites, hi ha residents a Mesopotàmia, al país dels jueus i a Capadòcia, al Pont i a l'Àsia, a Frígia i a Pamfília, a Egipte i a les regions de Líbia, tocant a Cirena, hi ha forasters de Roma, hi ha jueus i prosèlits, hi ha cretencs i àrabs, però tots nosaltres els sentim proclamar les grandeses de Déu en les nostres pròpies llengües.»

▶ Salm responsorial (103)

R. *Quan envieu el vostre alè, Senyor, renoveu la vida sobre la terra.*

Beneeix el Senyor, ànima meva. / Senyor, Déu meu, que en sou de gran. / Que en són de variades, Senyor, les vostre obres, / la terra és plena de les vostres criatures. R.

Si els retireu l'alè, expiren i tornen a la pols d'on van sortir. / Quan envieu el vostre alè, reneix la creació, / i renoveu la vida sobre la terra. R.

Glòria al Senyor per sempre. / Que s'alegri el Senyor contemplant el que ha fet, / que li sigui agradable aquest poema, / són per al Senyor aquests cants de goig. R.

▶ Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint (1C 12,3b-7,12-13)

Germans, ningú no pot confessar que Jesús és el Senyor si no és per un do de l'Esperit Sant. Els dons que rebem són diversos, però l'Esperit que els distribueix és un de sol. Són diversos els serveis però és un de sol el Senyor a qui servim. Són diversos els miracles, però tots són obra d'un sol Déu que els fa valent-se de cadascun de nosaltres. Les manifestacions de l'Esperit distribuïdes a cadascú són en bé de tots. Perquè el Crist és com el cos humà: és un, encara que tingui molts membres, ja que tots els membres, ni que siguin molts, formen un sol cos. Tots nosaltres, jueus o grecs, esclaus o lliures, hem estat batejats en un sol Esperit per formar un sol cos, i a tots ens ha estat donat com a beguda el mateix Esperit.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Joan (Jn 14,15-16.23b-26)

En aquell temps Jesús digué als seus deixebles: «Si m'estimeu, guardareu els meus manaments; jo pregaré el Pare, que us donarà un altre Defensor, l'Esperit de la veritat, perquè es quedi amb vosaltres per sempre. Qui m'estima farà cas del que jo dic; el meu Pare l'estimarà i vindrem a viure amb ell. Els qui no m'estimen no fan cas de les meves paraules, que no són meves, sinó del Pare que m'ha enviat. Us he dit tot això mentre era amb vosaltres, però el Defensor, l'Esperit Sant que el Pare enviarà en nom meu, us farà recordar tot el que us he dit i us ho farà entendre.»

▶ Lectura del libro de los Hechos de los Apóstoles (He 2,1-11)

Al llegar el día de Pentecostés, estaban todos reunidos en el mismo lugar. De repente, un ruido del cielo, como de un viento recio, resonó en toda la casa donde se encontraban. Vieron aparecer unas lenguas, como llamaradas, que se repartían, posándose encima de cada uno. Se llenaron todos de Espíritu Santo y empezaron a hablar en lenguas extranjeras, cada uno en la lengua que el Espíritu le sugería. Se encontraban entonces en Jerusalén judíos devotos de todas las naciones de la tierra. Al oír el ruido, acudieron en masa y quedaron desconcertados, porque cada uno los oía hablar en su propio idioma. Enormemente sorprendidos, preguntaban: «¿No son galileos todos esos que están hablando? Entonces, ¿cómo es que cada uno los oímos hablar en nuestra lengua nativa? Entre nosotros hay partos, medos y elamitas, otros vivimos en Mesopotamia, Judea, Capadocia, en el Ponto y en Asia, en Frigia o en Panfilia, en Egipto o en la zona de Libia que limita con Cirene; algunos somos forasteros de Roma, otros judíos o prosélitos; también hay cretenses y árabes; y cada uno los oímos hablar de las maravillas de Dios en nuestra propia lengua.»

▶ Salmo responsorial (103)

R. *Envía tu Espíritu, Señor, y repuebla la faz de la tierra.*

Bendice, alma mía, al Señor: / ¡Dios mío, qué grande eres! / Cuántas son tus obras, Señor; / la tierra está llena de tus criaturas. R.

Les retiras el aliento, y expiran / y vuelven a ser polvo; / envías tu aliento, y los creas, / y repueblas la faz de la tierra. R.

Gloria a Dios para siempre, / goce el Señor con sus obras. / Que le sea agradable mi poema, / y yo me alegraré con el Señor. R.

▶ Lectura de la primera carta del apóstol San Pablo a los Corintios (1Cor 12,3b-7,12-13)

Hermanos: Nadie puede decir: «Jesús es Señor», si no es bajo la acción del Espíritu Santo. Hay diversidad de dones, pero un mismo Espíritu; hay diversidad de ministerios, pero un mismo Señor; y hay diversidad de funciones, pero un mismo Dios que obra todo en todos. En cada uno se manifiesta el Espíritu para el bien común. Porque, lo mismo que el cuerpo es uno y tiene muchos miembros, y todos los miembros del cuerpo, a pesar de ser muchos, son un solo cuerpo, así es también Cristo.

Todos nosotros, judíos y griegos, esclavos y libres, hemos sido bautizados en un mismo Espíritu, para formar un solo cuerpo. Y todos hemos bebido de un solo Espíritu.

▶ Lectura del santo Evangelio según san Juan (Jn 14,15-16.23b-26)

En aquel tiempo, dijo Jesús a sus discípulos: «Si me amáis, guardaréis mis mandamientos. Yo le pediré al Padre que os dé otro defensor, que esté siempre con vosotros. El que me ama guardará mi palabra, y mi Padre lo amará, y vendremos a él y haremos morada en él. El que no me ama no guardará mis palabras. Y la palabra que estáis oyendo no es mía, sino del Padre que me envió. Os he hablado de esto ahora que estoy a vuestro lado, pero el Defensor, el Espíritu Santo, que enviará el Padre en mi nombre, será quien os lo enseñe todo y os vaya recordando todo lo que os he dicho.»

- Nm 11,29: *l'Esperit és de pocs i Moisès sospira: Tant de bo el Senyor donés a tots el seu Esperit.*
- Jl 3,1s: el Senyor fa una promesa pels temps definitius: *Abocaré el meu Esperit sobre tothom.*
- Ac 2,1s: es compleix la promesa i *quedaren tots plens de l'Esperit Sant: tota la Comunitat.*

La ventada i el foc simbolitzen la força de Déu; i l'expressar-se en diversos llenguatges és l'efecte de l'Esperit que renova la humanitat *sentint-los cadascú parlar en la seva pròpia llengua.*

Pau parla de *dons espirituals* subratllant així l'aspecte de gràcia/regal dels carismes que són *dons* per ser gratuïts; *miracles* per venir de Déu, font dels miracles; i *serveis* per ser ajut pel bé de tots (i no pas pel lluïment del carismàtic).

La font del carisma és sempre *l'Esperit*, tot i parlar també de *Déu-Pare* i del *Senyor-Crist* amb allargament trinitari.

Les manifestacions de l'Esperit distribuïdes a cadascú són en bé de tots: No hi ha concentració de *carismes* en uns pocs super-privilegiats sinó participació real de tots en els *dons distribuïts a cadascú* pel *servei* de la Comunitat.

El nostre primer Defensor és el Pare que *no va plànyer el seu propi Fill sinó que el va entregar per nosaltres (Rm 8,32).*

L'altre gran Defensor és el Fill Unigènit, de qui proclama Pau: *Qui gosarà condemnar els elegits de Déu? Jesucrist? Ell va morir i ressuscitar, i intercedeix per nosaltres! (Rom 8,34s).*

Però el Paràclit-Defensor per excel·lència és l'Esperit Sant: *Jo pregaré el Pare que us donarà un altre Defensor, l'Esperit de la veritat, perquè es quedi amb vosaltres.*

Si de fet *el qui m'estima és el que té els meus Manaments i els compleix*, la conseqüència és que *el meu Pare l'estimarà* amb aquell amor que ens fa tots fills estimats de Déu i ens crida a esdevenir a més amics i col·laboradors seus.